

Nezasloužené

VERŠE

Jiří London Votruba

NEZASLOUŽENÉ VERŠE

JIŘÍ LONDON VOTRUBA

Proč takový titul knížky?

Za léta své samoty jsem oslovil několik žen. Pokaždé to dopadlo špatně. Nezájmem těch kandidátek vztahu. Občas ohrnutím nosíků. Nakonec jsem si říkal, že už žádné ženy oslovovat nebudu. Mám přece univerzitní vzdělání, společenskou úroveň i zdravé sebevědomí, natož abych byl řazen mezi sklerotické dědečky.

K mému překvapení jsem byl osloven já. Ženou z téměř opačného konce republiky. Říkala, že si všechno o mně, co na internetu vyhledala, přečetla a nakonec se rozhodla mne oslovit. Po dohodě mi začala každý večer volat. Uznávám! Byly to příjemné chvíle debat. Trvaly obvykle přes dvě hodiny.

Začal jsem věřit, že se asi něco konečně podařilo a já mám partnerku. Téměř jsem se do ní zamiloval. Samozřejmě jen opatrně, po tolika neúspěších. Začal jsem jí denně skládat a posílat verše. Z nich je vytvořena tato kniha.

Když jsem ji pozval, aby přijela a pobyla tu, že pak pojedeme k ní mým autem, začala couvat. Prý si chtěla jen povídat. Navíc se ukázalo, že má neukončený vztah s bývalým přítelem. To byl definitivní konec mého zájmu o ni.

Vůbec se na tu ženu nezlobím! Mám radost, že alespoň vznikla druhá knížka z podobného podnětu, jaký provázal vznik knížky Posílám ti Pusů.

(autor)

Chvilka u tvého rybníčku.

Sedíme u sebe, u rybníčku.

Držím tě za ruce.

Kolem nás klid.

Je mi moc příjemně.

Proč mám chtít víc?

Na hladině kačer kachně vyznává svou lásku.

Ona mu na oplátku zobáčkem něžně peří probírá.

Jen tak dál! Dej mu tu lásku!

On i já ji potřebujeme! Vid' má milá?

Tichounce líbám tě!

Nechci porušit ten příjemný klid.

Co říci víc?

Snad jen to,

že láska na světě musí stále být!

Anděličkové a změna doby.

*Anděličku můj strážníčku,
já tě píchnu do pupíčku.*

Říkával jsem ještě coby malý špunt.
Ale teď, kdy jsem už dospělák,
říkám si jinou.

*Anděličku, můj strážníčku,
opatruj mi mou Lištičku!
Aby se mnou spokojeně žila,
a nejen mně ale i Pánu bohu se líbila.*

*Budu se k ní něžně chovat,
mou nekončící lásku jí poskytovat.
Aby byla v přesvědčení,
že nad jejího Medvídka Jiřího
jiný muž lepší není.*

Braňte se samotě!

Braňte se samotě!
To není pohostinná dáma!
Chce vás mít beze všech.
Užívat si jen sama.

Když člověk je sám,
samota ho tíží.
Vůbec v tom není žádná poezie.
Ode zdi ke zdi bloudí.
Ve smutku pořád žije.

Najdi si milého, milou,
či alespoň kamarádku, kamaráda.
Tam už vás tahle podivná paní otravovat nemůže.
Určitě nebude ráda.

Čas našeho milování.

Zvon na věži rozvážně bije,
že přišla druhá, třetí ... pátá.
Jen ručičky loudavé mu brání,
aby oznámil sedmou.
Že přišla chvíle pro naše milování!

A když přece jen zazvoní ten čas,
svléknu ti kalhotky.
Pak tvé pysky nádherné uprostřed těla
do svých rtů uchopím a líbám.
A už jen mlčím a poslouchám,
až ozvou se první tóny,
tebou prožívané rozkoše.

Můj malý princ by rád chtěl,
zúčastnit se toho obřadu.
Sám navštívit tvou jeskyňku.
Třeba odzadu.
A pak s tebou splynou v melodii pulzování.
Chvíli dovnitř, ven a zase zpět!
To je i velké přání jeho nositele.
Nádherné vzrušení prozpívat s tebou.
Ležíce přímo na tvém těle.
Třeba po celou noc.

Čekám!

Čekám na ženu mých snů.

Až řekne: Chci s tebou být,

chci na procházky chodit,

chci s tebou spát!.

Ty jsi můj milý!

Nemusíš se o mne bát.

V tom okamžiku se začnu jejího těla s láskou dotýkat.

Své srdce jí na nejvzácnějším talířku dám.

Já nejsem žádný ideál, natož Bůh.

Jen smutný opuštěný muž.

Lásko v náruči mé buď už!